

In hora concoctionis autem cum meatus ampli fuerint, sequitur calor humorem, & maturat fructum, & in principio dulces sunt. Postmodum consequenter per raritatem meatus suos arbor contrahit, vincitque frigiditas & siccitas calorem, & humorem: unde fructus in adstringentem saporem alteratur: vincitque Sol rursus cum calore, per attractionem superflue siccitatis in illo semine, quod in superficie arborum est, vincitque frigus siccitatem, & erit fructus vehementer adstringentis saporis. Inde rursus sursum ascendit naturalis calor, iuvatque ipsum Solis calor foris, vincitque calor & siccitas, & fructus amari fiunt.

Βονθεῖ αὐτῇ ἢ θερμότης τῆ ἡλείου ἔξωθεν, νικᾷ τε ἢ θερμότης καὶ ἢ ξηρότης, καὶ γίνονται οἱ καρποὶ πικροί.

ARISTOTELIS

DE SPIRITV LIBER.

Incerto interprete.

CAPVT I.

QVAenam spiritus natiui duratio est, & quae ipsius auctio? Nam liquido experimur quoddam pro aetatis mutatione, tum pro constitutione corporis, & auctior fieri consuevit, & fortior. An ne, ut & partes caeterae foris accidente quopiam? Sic alimentum iis appositum, quae animam habent, conseruat ipsa, & maiora reddit. Considerandum itaque hic est, quale id sit, & unde accedat. Et sunt modi duo, in quos referri queat. Aut enim respiratione istud fit, aut concoctione cibi assumpti, ut in partibus quoque caeteris. Et ex his minimè alienus videretur modus ille, quem cibi esse perhibent. Ut enim corporum caeterorum alitionem, auctioemque, omnino è materia corporea fieri videmus, ita spiritus quoque auctio, & alitio in corpus referretur apertissime: nam & ipse corpus est. Quis autem modus hic fuerit? An ne palàm est attractione quopiam è venis facta, & concoctione istud fieri? quando san guis extremum atque idem vniuersis est alimentum. Ut igitur ad vasorum, & eorum, quae continentur, atque omnino ad calidi alitionem quippiam attrahitur, quod aër distribuit, efficaciam praebens, sibi que ipse concoquendi vim apponens, auget, nutrit que: sic hunc ipsum spiritum incrementum, durationemque accipere, fortassis haud fuerit absurdum. At quod primum est aliorum, & tam animae cognatum, & fortassis generatione, per quam semina in partes fingendas fecernuntur, & in cuiusque naturam abeunt, ea ipsa prius est, id ex alimento ortum habere, absurdum videri queat, tale enim sincerius esse, quam ut ita nascatur, par fuerit.

A ἐν αἴρᾳ ἢ πέψεως ὅταν ᾖσεν οἱ πόροι πλαστικοί, ἐπιτεταθῆρμότης τῇ ὑγρότητι, καὶ περιωύται οἱ καρποὶ, καὶ εἰσὶν ἐν τῇ ἀρχῇ γλυκεῖς. πάλιν ἀκολουθῶς ἔλκει διὰ τὴν ἀριότητητα τοῦ το δέιδρον πόρους, ὀππκατῆ τε ψυχρότης καὶ ξηρότης τῷ θερμῷ καὶ ὑγρῷ, καὶ ἰδὲν δῆλοιοῦνται οἱ καρποὶ εἰς σφυφρότητα ὀππκατῆ πάλιν οἱ ἡλίος

B τῆς θερμότητος, διὰ τῆς ἐφελκυστικῆς ποικιλίας, ξηρότητος ἐν τῷ σπέρματι ἐκείνῳ, ὅσο ὅτι, ἐν τῇ ὀππκατῆ τῆς δένδρον, νικᾷ τε ἢ ψυχρότης τῷ ξηρότητα, καὶ εἰσὶν οἱ καρποὶ ἰχθυεῖς σφυφρότητος. ἐντεῦθεν ἢ πάλιν αἰαδᾷνει θερμότης φυσικῆ αἴου, καὶ

ARISTOTELOUS

DE SPIRITV LIBER. C περὶ πνδύματος. Κεφάλαιον α.

ΤΙΣ ἢ τῆ ἐμφύτου πνδύματος διαμονή, καὶ τίς ἢ αἰτίαισιν; ὁρῶμεν γὰρ ὅτι πλέον καὶ ἰσχυρότερον γίνεται, καὶ κατ' ἡλικίας μεταβολῶν, καὶ διαδύσιν σώματος, ἢ ὡς ταύτα μέρη, πορρογνομήμου πνός; πορρογνέται δὲ ἔσφῃ τοῖς ἐμφύτοις. ὡς τε ταῦτῳ πεπτικῶν ποία τε καὶ πέντε δύο δὴ ἔσφῃ δι' αἰ γίνεται, ἢ διὰ τῆς αἰαπνοῆς, ἢ διὰ τῆς κατ' ἡλικίας πορρογνοῦν πένψεως, κατὰ τὰς τῶν δῆλοισ. τοῦτων ἴσως οὐχ ἢ πον αἰ [οὐχ οὕτω] δόξεν ἢ διὰ τῆς ἔσφῃς. σώμα γὰρ ὑπὸ σώματος τρέφεται: τὸ δὲ πνδύμα, σώμα. τίς οὖν ὁ ἔσφῃς; ἢ δῆλον ὡς ἐκ τῆς φλεβός: ὀκλή τινα καὶ πέψι; τὸ γὰρ αἷμα ἢ ἐξ αὐτῆ ἔσφῃ, καὶ ἢ αὐτῇ ὅτι πᾶσιν ὡς αἶρ οὐ καὶ εἰς τὸ ἀργεῖον αὐτῆ, καὶ εἰς τὸ πορρογνώμερον λαμβάνει ἔσφῃν εἰς τὸ θερμόν. ἀλλ' εἰ ὁ αἶρ τῷ ἐνέργειᾳ ποσῶν, τῷ τε πεπτικῷ αὐτῆ αὐτῷ πορρογνέει αἰτίαι καὶ τρέφει. οὐδὲν εἰ ἴσως ἀπποιν αὐτῆ γὰρ τῷ δῆλᾳ γνέσεται τὸ πορρογνέει ἐκ τῆς ἔσφῃς, κατὰ δαρότερον γὰρ ὅτι ψυχῇ συμφοῖς: εἰ μὴ καὶ τῷ ψυχῷ ὑπερῶν λέγει γίνεσθαι, διακενομήσαν ἢ σπέρματων, καὶ εἰς φύσιν ἰόντων.

Deinde